

de Radikales Side gik med til Spiritusafgiften, ikke laa Imødekommen af noget Synspunkt, som næres af noget andet Parti, deriblandt ogsaa Venstre, men at det var en Vedtagelse, som var afhængig af Tidens Tvang og intet andet, og det staar jeg ved. Til det ærede Medlems Udtalelse om, at jeg kunde vride og vende mig, saa blev det alligevel en indirekte Beskatning, der var foregaaet, skal jeg kun bemærke, at i Fjor, da vi talte om Fragtafgiften, som jeg betragter som en Reguleringsforanstaltning og ikke som en Skat, gjorde jeg det ærede Medlem fra Æbeltoft opmærksom paa, at en saadan forskellig Opfattelse af, hvad slige Foranstaltninger betyder teknisk, har ogsaa reelle og rent praktiske Følger, og jeg for mit Vedkommende kan absolut kun anerkende Spiritusafgiften som en indirekte Beskatning i almindelig Forstand, med de deraf følgende Konsekvenser, for den Spiritus' Vedkommende, som er Genstand for Indfortoldning, en i alt Fald i flere Maaneder usandsynlig Indfortoldning. Men det er, som den højtærede Minister sagde, akademiske Spørgsmaal, som der for det ærede Medlem fra Æbeltoft og mig ikke er Anledning til at debattere her, jeg vil blot forvare mig imod, at det er mig, som er kommet ind paa dette Spørgsmaal om Skat eller Ikke-Skat; jeg har kun sagt, at naar vi stemte til denne Afgift, var det ikke af Imødekommen overfor andre Partiers Anskuelser, men det var udelukkende under Tidens Tvang.

Til den højtærede Finansminister vil jeg sige, at jeg indser ikke ret, at Ændringsforslaget under Nr. 8, 2det Stykke, vedrørende Tillægsskatten for Aktieselskaber kan misforstaas, saaledes som den højtærede Minister var ængstelig for, men for at undgaa enhver Misforstaaelse vil jeg udtrykke mig paa den Maade, at selvfølgelig skal dette Ændringsforslag forstaas saaledes, at Skatten uforandret bliver 3 pCt., indtil en Skatteindtægt paa 6 pCt. af Kapitalen er naaet, medens den ordentlige Skat, 4 pCt. af Resten, ekstraordinært forhøjes til 5 pCt.

N. Neergaard: Jeg skal føje den højtærede Minister i ikke at forlænge Debatten, idet han har fuldkommen Ret i, at den Forhandling om disse Sager, som skal føres med Effektivitet, maa føres i Udvalgene. Men en akademisk Forhandling er det nu ikke, enten det omtales her eller i Udvalgene, det er et meget haardtøjet praktisk Tryk, der hviler paa os,

det er en praktisk Nødvendighed, som vi maa bøje os for og søge at finde Midler imod, og sligt kalder man ikke akademiske Betragtninger. Den højtærede Minister vil ogsaa, efterhaanden som Sagen skrider videre, erfare, at her er langt fra Tale om uskyldige akademiske Ræsonnementer, men at her er Tale om yderst haardhændede Nødvendigheder, som ogsaa den højtærede Minister sluttelig bliver nødt til at bøje sig for. Nogle enkelte af den højtærede Ministers Argumenter var noget lette. Den højtærede Minister sagde, at han forstod ikke, hvorledes jeg efter at have paavist, at Underbalancen vilde blive endnu større end af Ministeren kalkuleret, nemlig 70—80 Mill. Kr., kunde gaa imod Forhøjelsen af Ejendomsskylden, det var dog altid en Indtægtsforøgelse. Den højtærede Finansminister ser her elskværdigt bort fra, at jeg har paavist, at for det første har vi forbedret den af ham foreslaaede Skat saaledes, at den giver omtrent det samme i Merudbytte, som Ejendomsskylden er beregnet at skulle give, og dernæst har vi anvist og er villig til at være med til at gaa til nye Indtægter for Statskassen til flere Gange den Sum, som den højtærede Minister har ment kunde indkomme gennem Ejendomsskylden. Det Argument forslaar altsaa ikke. Endnu mærkeligere var det Argument, at der skulde være nogen Inkonsekvens i, at jeg føler mig stødt over, at Tillæget til Ejendomsskylden kunde ramme Folk udenfor Skattegrænsen, medens jeg dog vilde gaa med til en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, skønt der paa Jernbanerne kører Folk, som er under Skattegrænsen. Man skulde neppe tro, at saadanne Argumenter kunde fremføres fra Ministerpladsen, jeg konstaterer kun, at det er sket. Naar der er Tale om en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, hvis første Maal er at komme bort fra Underbalance — Statsbanerne kører jo med stigende Underbalance —, savner den højtærede Minister selvfølgelig enhver Ret til at kalde det Beskatning. En Beskatning opstaar først, naar vi ikke alene har dækket Underbalancen, men tillige har fremskaffet en normal Forrentning af den i Statsbanerne anbragte Kapital, det ved den højtærede Finansminister lige saa godt som jeg. Her er slet ikke Tale om Beskatning.

Saa mente den højtærede Minister, at det var farligt at komme ind paa Spørgsmaalet om Luksustold og Luksusafgift, begyndte man først at røre derved, vældede Ændringsforslagene frem. Vi har talt en Del om Fremgangsmaaden ogsaa i Udvalget, og min Mening er, at de Afgifts-